

Brom

De kinderdief

WB*Fantasy

Vertaald uit het Engels door Els van Son

Omslagontwerp Bureau Beck

Omslagillustratie © Brom

Oorspronkelijke titel *The Child Thief*

© 2009 Brom; published by arrangement with HarperCollins Publishers, New York

© 2011 Nederlandse vertaling Els van Son en

Uitgeverij Wereldbibliotheek bv

Spuistraat 283 · 1012 VR Amsterdam

www.wbfantasy.nl

ISBN 978 90 284 2413 5

Proloog

VANAVOND GING HET weer gebeuren: dat akelige, dat slechte. Het meisje twijfelde er niet aan. Het was een paar maanden geleden begonnen, zo ongeveer toen haar borsten waren gaan groeien, en nu, nu haar moeder er niet meer was, was er niemand die hem tegenhield.

Vanuit haar slaapkamer kon ze hem op en neer horen lopen in de rommelige woonkamer van hun benauwde appartementje. Hij had weer een woedeaanval, liep in zichzelf te mopperen, vervloekte de televisie, zijn baas, de president, Jezus, maar vooral haar moeder – omdat ze al die pillen had genomen. Hij blééf haar maar verwensen en vervloeken, naar de hel en weer terug, en weer en weer. Maar haar moeder was dood en zou nooit meer hoeven lijden onder die scheldkanonnades van hem, nooit meer. Het meisje wou dat zij zoveel geluk had.

Daar hoorde ze de scherpe klik van het opentrekken van een bierblikje weer. En nog een keer, en nog een keer. Haar handen begonnen te trillen en ze klemde ze tegen haar borst. Kon ze maar in slaap vallen, dan zou haar in ieder geval dit bange wachten worden bespaard, deze angst. Maar ze wist dat de slaap vanavond niet zou komen.

Daar was hij. Hij stond tegen de deurpost geleund; zijn silhouet tekende zich af tegen het flikkerende licht van de televisie. Hoewel ze zijn ogen niet kon zien, wist ze dat die op haar gericht waren. Ze trok het laken strak om haar hals, alsof het een soort magisch amulet was dat haar kon beschermen. Soms bleef hij urenlang zo naar haar staan kijken, mompelend in zichzelf met die twee stemmen van hem: de vriendelijke, zachte, en de harde, angstaanjagende. De twee stemmen wisselden elkaar voortdurend af, alsof twee mannen met elkaar discussieerden over hun geloofsovertuiging. Meestal won de zachte, vriendelijke stem het. Maar vanavond wás de vriendelijke er niet eens; ze hoorde alleen de rasperige, lage, regelmatig onderbroken door een harde vloek.

Hij kwam de kamer in, zette zijn biertje op het kastje naast de Betty

Boop-wekker die haar elke ochtend voor school wakker maakte met een krakerig boepedieboep. De laatste tijd had ze veel school gemist, gedeeltelijk omdat ze geen zin had in de blikken en het gefluister van de andere leerlingen, of in de leraren en leraressen die allemaal zo ontzettend voorzichtig met haar omgingen – alsof de zelfmoord van haar moeder op de een of andere manier besmettelijk was, maar voornamelijk omdat ze mevrouw Stewart wilde ontlopen. Mevrouw Stewart, de mentrix, met al die nieuwsgierige vragen van haar. Op de een of andere manier leek mevrouw Stewart het te weten en was ze vastbesloten om haar erover aan het praten te krijgen. Maar dat beangstigde haar. Op de zijkant van haar hoofd had ze een litteken van een centimeter of twee, waar haar haar nooit meer zou aangroeien. Dat had hij met een vork gedaan, die ene keer dat ze had geprobeerd het aan haar moeder te vertellen. De laatste tijd moest ze steeds vaker aan die pillen denken – zouden die haar bij haar moeder kunnen brengen? Iedere keer dat het akelige gebeurde, dacht ze daaraan.

Zijn hand lag op haar – heet, zwaar. Zelfs door de lakens heen kon ze de hitte ervan voelen. Hij trok de deken van haar af en ging naast haar zitten; zijn gewicht zonk in de matras en haar lichaam gleed tegen hem aan. Hij legde een eeltige hand op haar dijbeen en liet die langzaam langs de binnenkant ervan omhooglijden, onder haar flanelen nachthemd; zijn dikke vingers duwden en voelden. Zijn ademhaling werd zwaar. Hij stond op. Ze hoorde de metalen gesp van zijn riem met een harde tik op de vloer terechtkomen en toen lag hij op haar; de dunne matras kreunde onder zijn gewicht.

Ze kneep hard in haar kussen, deed haar best het niet uit te gillen, en richtte haar ogen op het raam in een poging aan iets anders te denken, ergens anders te zijn. De sterren waren uitzonderlijk helder vanavond. Ze staarde strak naar hun magische schijnsel en wilde niets liever dan erheen vliegen, ver bij hem vandaan, zodat hij haar nooit meer zou kunnen aanraken.

Plotseling werd haar door een donkere schaduw het zicht op de sterren ontnomen: er stond iemand voor het raam, iemand die naar binnen keek. In het flauwe schijnsel kon ze zien dat het een jongen was. De jongen schoof het raam omhoog en glipte snel en soepel de kamer in.

‘Wat moet dat, verdo...’ begon de man, maar de jongen was de kamer al door en trapte de man na een enorme sprong met twee voeten tegelijk omver – de man viel achterover de gang in. De jongen was snel, veel sneller dan het meisje ooit iemand had zien bewegen, en voordat de man overeind

kon komen, was de jongen alweer boven op hem gesprongen. De man en de jongen rolden samen verder de gang in, haar gezichtsveld uit.

Er klonk een flinke dreun: iemand kwam hard tegen de muur terecht, zo hard dat het bed ervan schudde. De man brulde het uit, en er ging iets aan gruzelementen. Toen slaakte de man een doordringende kreet, gevolgd door een zacht: 'O, god!' – wat bijna klonk als een zucht. Na nog een harde bons bleef het stil.

Het meisje keek snel naar het opengeschoven raam en vroeg zich af of ze moest vluchten, maar voordat ze in beweging kon komen, was de jongen er alweer; zijn pezige silhouet tekende zich af in de deuropening.

Hij kwam de kamer weer in en het meisje deinsde terug. Dat leek de jongen niet prettig te vinden; hij haastte zich naar het raam en sprong op de vensterbank, waar hij gehurkt bleef zitten. Hij had een warrige bos rosig haar, dat tot op zijn schouders hing, sproeten op zijn neus en wangen, en zijn oren waren... puntig. Hij keek naar de sterren alsof hij hun magie wilde indrinken en richtte toen zijn blik weer op haar. De kleur van zijn ogen was heel bijzonder, zag ze: goud, zoals de ogen van een lynx.

De jongen hield zijn hoofd schuin en glimlachte, en toen hij dat deed leken die gouden ogen te sprankelen. Hij had iets wilds en ongetemds, iets opwindends, gevaarlijks. De jongen sloeg één been over de vensterbank, zette zijn voet op de brandtrap, en met een hoofdknikje nodigde hij haar uit om met hem mee te gaan.

Het meisje kwam half overeind om hem te volgen, maar verstijfde toen weer. Wat deed ze nou toch? Ze kon toch niet zomaar met die vreemde jongen meegaan, de donkere nacht in? Ze schudde haar hoofd.

Zijn glimlach vervaagde. Opnieuw wierp hij een blik naar de sterren en toen zwaaide hij even met zijn hand, alsof hij gedag zei.

'Wacht!' riep ze.

Hij wachtte.

Maar ze verroerde zich niet, twijfelend wat ze moest doen. Eén ding wist ze zeker: ze wilde niet dat deze magische jongen haar hier achterliet. Haar blik werd getrokken door een bijzonder heldere ster. Ze schitterden allemaal zo fel vanavond. Was dit misschien een droom, was deze jongen uit de hemel neergedaald om haar te komen halen?

Ze knipperde met haar ogen in een poging het dromerige gevoel van zich af te zetten, om even helder te kunnen nadenken. Ze moest eigenlijk naar de wc, maar dan moest ze de gang door en dat wilde ze niet; ze wilde niet weten wat die gouden jongen met de man had gedaan. En ze durfde de

jongen niet uit het oog te verliezen, bang dat de betovering dan verbroken zou worden; dat hij, als ze terugkwam, voor altijd verdwenen zou zijn, en dan was ze echt helemaal alleen. Haar blik viel op de grote metalen gesp die boven op de verkreukelde broek van de man lag. Zenuwachtig draaide ze de zoom van haar nachthemd om haar vinger, strakker en strakker, totdat er eindelijk een snik uit haar keel ontsnapte. Toen begonnen de tranen over haar wangen te stromen. Het meisje liet zich van het bed af op haar knieën glijden.

De jongen kwam naar haar toe en knielde naast haar neer. Terwijl ze met haar handen voor haar gezicht zat te snikken, vertelde hij haar over een magisch eiland waar geen volwassenen mochten komen. Waar andere kinderen zoals zij waren, kinderen die niets liever deden dan lachen en spelen. Waar grote avonturen te beleven vielen.

Het meisje veegde over haar ogen en het lukte haar om te glimlachen, terwijl ze haar hoofd schudde om dat rare verhaaltje van hem, maar toen hij haar vroeg om mee te gaan, ontdekte ze dat ze het diep in haar hart gelóófde. En hoewel een stem in haar binnenste zei dat ze beter bij deze vreemde jongen uit de buurt kon blijven, wilde ze het liefst met hem mee. Even keek ze om zich heen in het slaapkamertje waar de man haar van zoveel had beroofd. Er was niets meer over, behalve verdrietige, pijnlijke herinneringen. Wat had ze eigenlijk te verliezen?

En toen de jongen dit keer opstond om te vertrekken, schoot ze haastig haar kleren aan om hem te volgen: de brandtrap af, naar de straat beneden, de donkere nacht in.

Had het meisje maar even kunnen praten met de kinderen die ook met de jongen met de gouden ogen waren meegegaan; dan had ze geweten dat er altijd nóg iets te verliezen valt.